

Sygn. akt III KK 199/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)
SSN Zbigniew Puzkarski (sprawozdawca)
SSN Andrzej Ryński

Protokolant Teresa Jarosławska

w sprawie **T. P.**

skazanego z art. 278 § 1 kk,

oraz **K. S.**

skazanego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 16 lipca 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanych
od wyroku Sądu Rejonowego w S.

z dnia 14 stycznia 2014 r.,

**1. uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. skazującej
oskarżonych za kradzież rzeczy na szkodę J. Z. i w tym zakresie
sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w S.;**

**2. wydatkami związanymi z rozpoznaniem kasacji obciąża
Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S., w uwzględnieniu złożonych na rozprawie przez oskarżonych T. P. i K. S. na podstawie art. 387 § 1 k.p.k. wniosków o dobrowolne poddanie się karze, wyrokiem z dnia 14 stycznia 2014 r., skazał ich za czyny: z art. 278 § 1 k.k. oraz z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (w przypadku K. S. każdorazowo w zw. z art. 64 § 1 k.k.), przy czym pierwszy z nich polegał na dokonaniu w nocy z 29 na 30 stycznia 2013 r. w miejscowości J., wspólnie i w porozumieniu, zaboru w celu przywłaszczenia pieca centralnego ogrzewania o wartości 300 zł na szkodę J. Z. Za ten czyn Sąd wymierzył T.P. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, a K. S. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast za drugi z zarzucanych im czynów T. P. karę roku pozbawienia wolności, a K. S. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonych kary jednostkowe i wymierzył kary łączne: T. P. roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 4 lat tytułem próby, a K. S. roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych obowiązek naprawienia szkody, przy czym w odniesieniu do pokrzywdzonego J. Z. poprzez zapłatę kwot po 100 zł. Nadto orzekł o kosztach postępowania.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 22 stycznia 2014 r.

Kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny. Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok na korzyść skazanych, w części dotyczącej skazania za czyny z art. 278 § 1 k.k. oraz z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., tj. polegające na dokonaniu kradzieży szkodę J. Z., zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego art. 387 § 2 i 3 k.p.k., polegające na uwzględnieniu przez sąd sprzecznych z wymogami prawa wniosków oskarżonych w zakresie jednego z zarzucanych im przestępstw kradzieży mienia o wartości 300 zł, dokonanego w nocy z 29 na 30 stycznia 2013 r., i skazaniu T. P. oraz K. S. zgodnie z wnioskami – za popełnienie czynu z art. 278 § 1 k.k. – z pominięciem reguł intertemporalnych określonych w art. 4 § 1 k.k. pomimo, iż w dacie orzekania obowiązywała ustawa nowa, względniejsza dla sprawcy, na mocy której zmieniony został przepis art. 119 § 1 k.w. w zakresie

statuującym znamię wartości mienia i odpowiedzialności oskarżonych powinna zostać ukształtowana jedynie w oparciu o treść art. 119 § 1 k.w.

Wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona na korzyść skazanych kasacja jest oczywiście zasadna, co zgodnie z art. 535 § 5 k.p.k. dało możliwość uwzględnienia jej w całości na posiedzeniu bez udziału stron.

W dacie czynu oraz kierowania do sądu aktu oskarżenia kradzież dokonana przez oskarżonych na szkodę J. Z. była przestępstwem, w typie podstawowym określonym w art. 278 § 1 k.k. Sąd orzekający nie dostrzegł jednak, że w dacie wyrokowania czyn ten nie może być kwalifikowany jako przestępstwo, a to wobec wejścia w życie w dniu 9 listopada 2013 r. części przepisów, w tym art. 2, ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247). Na mocy wspomnianego art. 2 tej ustawy zmianie uległo szereg przepisów Kodeksu wykroczeń, m.in. art. 119 § 1, dotychczas mający zastosowanie do sprawców kradzieży lub przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej, której wartość nie przekraczała 250 zł. Z dniem 9 listopada 2013 r. odpowiedzialności z art. 119 § 1 Kodeksu wykroczeń podlega sprawca kradzieży lub przywłaszczenia takiej rzeczy, jeżeli jej wartość nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia. Z kolei w myśl obowiązującego również od 9 listopada 2013 r. art. 47 § 9 k.w. minimalnym wynagrodzeniem jest wynagrodzenie za pracę ustalane na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679 ze zm.). Zgodnie z wydanym na podstawie art. 2 ust. 5 tej ustawy rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r. w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 roku (Dz. U. z 2013 r., poz. 1074) od dnia 1 stycznia 2014 r., a po tej dacie orzekał w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy, wynagrodzenie to zostało ustalone w wysokości 1.680 zł, skoro zatem $\frac{1}{4}$ tej wartości stanowi 420 zł, nie ulega wątpliwości, że przypisana skazanym kradzież rzeczy o wartości 300 zł powinna zostać uznana za wykroczenie z art. 119 § 1 k.k. Na marginesie celowe będzie zauważyć, że autor kasacji odwołał się do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14

września 2012 r. w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2013 roku (Dz. U. z 2013 r., poz. 1074), które ustalało wysokość tego wynagrodzenia od dnia 1 stycznia 2013 r. na kwotę 1.600 zł. Sugerowałyby to, że skarżący stoi na stanowisku, iż przy orzekaniu w sprawie Sąd *meriti* powinien uwzględnić wysokość minimalnego wynagrodzenia z daty czynu (nie byłoby to zasadne; szerzej w tym względzie zob. postanowienie SN z dnia 16 lipca 2014 r., III KK 211/14, wydane w uwzględnieniu kasacji Prokuratora Generalnego, kwestionującej taki pogląd wyrażony przez jeden z sądów), względnie z daty wejścia w życie wspomnianej ustawy nowelizującej z dnia 27 września 2013 r. W realiach niniejszej sprawy kwestia ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia, jednak w świetle art. 4 § 1 k.k. za prawidłowe należy uznać, że minimalne wynagrodzenie, o którym mowa w art. 119 § 1 i innych przepisach Kodeksu wykroczeń, jest wynagrodzeniem obowiązującym w dacie orzekania w sprawie.

Zasadnie skarżący podniósł, że procedując w opisany sposób Sąd Rejonowy w S. rażąco naruszył szereg przepisów prawa. W pierwszej kolejności art. 387 § 2 i 3 k.p.k., uwzględniając, bez wezwania ówczesznie oskarżonych do dokonania stosownej zmiany, wadliwe już w dacie złożenia na rozprawie (21 listopada 2013 r.) wnioski o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Doszło też do naruszenia przez Sąd art. 4 § 1 k.k., skoro nie zastosował obowiązującej w czasie orzekania ustawy nowej, względniejsza dla sprawców, nadto – co wskazano w uzasadnieniu kasacji – do naruszenia art. 119 § 1 k.w. poprzez jego niezastosowanie i art. 278 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie i przyjęcie za podstawę skazania i wymiaru kary.

Stwierdzenie opisanych uchybień nakazywało postąpić zgodnie z wnioskiem kasacji, tj. uchylić wyrok Sądu Rejonowego w S. w części skazującej T. P. i K. S. za kradzież rzeczy na szkodę J. Z. i w tym zakresie sprawę przekazać temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Dla jasności należy zaznaczyć, że uchylenie wyroku odnosi się do wszystkich rozstrzygnięć związanych ze wspomnianym skazaniem, tj. także do orzeczenia o środku karnym oraz o kosztach sądowych. Z mocy samego prawa uległy rozwiązaniu orzeczone wobec skazanych kary łączne pozbawienia wolności, co wynika z art. 575 § 2 k.p.k., który ma zastosowanie również do kary łącznej orzeczonej w tym samym postępowaniu (zob. wyroki SN: z dnia 26

listopada 2008 r., II KK 69/08, LEX nr 470997; z dnia 6 kwietnia 2011 r., V KK 368/10, LEX nr 795219), zatem zbędne byłoby uchylanie zawartych pkt III i VII zaskarżonego wyroku rozstrzygnięć o karach łącznych, co postulowano w uzasadnieniu kasacji.

Ponownie rozpoznając sprawę w zakresie wynikającym z wyroku Sądu kasacyjnego, Sąd Rejonowy uwzględni obowiązujący stan prawny, jak też wymóg respektowania art. 443 k.p.k., zatem wyda orzeczenie, w następstwie którego sytuacja skazanych, zwłaszcza T. P., korzystającego z warunkowego zawieszenia wykonania pierwotnie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, nie ulegnie pogorszeniu. Rzecz jasna, rozwiązanie tej kary nie uchyla probacji w odniesieniu do prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności wymierzonej wymienionemu skazanemu za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku, o wydatkach związanych z rozpoznaniem kasacji rozstrzygając zgodnie z art. 638 k.p.k.